

UCHWAŁA Nr 52 RADY MINISTRÓW

z dnia 5 marca 1971 r.

w sprawie utworzenia terenowego funduszu aktywizacji gospodarczej na lata 1971—1975.

W celu zapewnienia aktywizacji gospodarczej miast i osiedli posiadających nadwyżki siły roboczej, a w szczególności siły roboczej kobiet, Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Terenowy fundusz aktywizacji gospodarczej, zwany dalej „terenowym funduszem”, tworzy się z:

- 1) dotacji budżetowej przekazanej na ten cel przez Ministra Finansów,
- 2) wpływów ze spłat kredytów udzielonych w latach 1967—1970 na podstawie uchwały nr 302 Rady Ministrów z dnia 6 września 1966 r. w sprawie utworzenia funduszu aktywizacji małych miast (Monitor Polski z 1966 r. Nr 56, poz. 271 i z 1968 r. Nr 24, poz. 155),
- 3) wpływów ze spłat kredytów udzielonych w latach 1971—1975 na podstawie niniejszej uchwały,
- 4) środków przewidzianych w § 5 niniejszej uchwały.

2. W pięcioletnim planie rozwoju gospodarki narodowej na lata 1971—1975 wydziela się nakłady inwestycyjne w kwocie 1.500 mln zł z przeznaczeniem na realizację zadań finansowanych z terenowego funduszu.

3. Wysokość nakładów inwestycyjnych ze środków, o których mowa w ust. 2, dla poszczególnych województw określa Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości i Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac na podstawie wniosków prezydów wojewódzkich rad narodowych, przedstawianych łącznie z projektami wojewódzkich planów gospodarczych na dany rok.

§ 2. 1. Terenowy fundusz jest przeznaczony na realizację wojewódzkich programów aktywizacji miast i osiedli,

uchwalanych przez prezydów wojewódzkich rad narodowych, oraz na organizację nowych miejsc pracy w miastach, w których występują trwałe nadwyżki siły roboczej kobiet lub istnieje potrzeba zatrudnienia inwalidów.

2. Pierwszeństwo w uzyskaniu środków z terenowego funduszu mają jednostki podejmujące inwestycje na terenie małych miast i osiedli, zwłaszcza w powiązaniu z obsługą potrzeb ludności rolniczej.

3. Środki terenowego funduszu przeznacza się na zwiększenie liczby miejsc pracy przez:

- 1) zwiększenie współczynnika zmianowości w istniejących zakładach produkcyjnych i usługowych,
- 2) adaptację wolnych lokali i obiektów,
- 3) zakup maszyn i urządzeń technologicznych,
- 4) modernizację, rozbudowę i budowę zakładów produkcyjnych i usługowych,
- 5) organizację pracy nakładczej,
- 6) wykorzystanie surowców miejscowych i wtórnych.

4. O środki z terenowego funduszu mogą ubiegać się:

- 1) przedsiębiorstwa państwowego przemysłu terenowego i gospodarki komunalnej podległe prezydiom rad narodowych,
- 2) spółdzielnie zrzeszone w Centralnym Związku Spółdzielczości Pracy, Związku Spółdzielni Inwalidów, Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”, Związku Spółdzielni Spożywców „Społem” oraz Centrali Spółdzielni Ogrodniczych,
- 3) Centrala Surowców Wtórnych,
- 4) przedsiębiorstwa planu centralnego podporządkowane ministrom określonym w uchwale nr 109 Rady Ministrów z 23 lipca 1970 r. w sprawie rozwoju w latach 1971—

1975 pracy nakładczej, wykonywanej na zlecenie jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 30, poz. 248),

5) organizacje społeczne prowadzące działalność gospodarczą na podstawie zezwoleń Ministra Finansów.

5. Inwestycje z terenowego funduszu będą podejmowane w trybie i na zasadach ustalonych w niniejszej uchwale. W zakresie projektowania, realizacji i rozliczania zakończenia inwestycji, osiągania projektowanej zdolności produkcyjnej lub usługowej stosuje się ogólnie obowiązujące przepisy.

§ 3. 1. Finansowanie zadań inwestycyjnych następować będzie w formie kredytu bankowego oprocentowanego w wysokości 1%.

2. Decyzje w sprawie przyznania kredytów z terenowego funduszu dla jednostek realizujących inwestycje podejmuje dyrektor wojewódzkiego oddziału Narodowego Banku Polskiego na podstawie wniosków inwestorów, zaopiniowanych przez właściwe prezydium rad narodowych. Podjęcie decyzji może nastąpić w ramach wysokości nakładów ustalonych w trybie § 1 ust. 3 lub w trybie § 5, po zapewnieniu niezbędnych nakładów na zadania kontynuowane oraz po sprawdzeniu przygotowania inwestycji do realizacji i zapewnieniu spłaty kredytu.

3. Spłata kredytu bankowego następuje w ratach rocznych przez okres do 10 lat, z tym że spłata pierwszej raty powinna nastąpić po upływie 2 lat od uruchomienia produkcji lub usług. W uzasadnionych wypadkach dyrektor wojewódzkiego oddziału Narodowego Banku Polskiego w porozumieniu z przewodniczącym właściwego prezydium rady narodowej może wyrazić zgodę na:

- 1) przesunięcie terminu spłaty pierwszej raty na okres do 4 lat po uruchomieniu produkcji lub usług,
- 2) przedłużenie okresu spłaty kredytu do 15 lat.

4. Spłata kredytu wraz z oprocentowaniem następuje:

1) udzielonego na budowę wydzielonych bilansowo obiektów — z odpisów amortyzacyjnych oraz z części przyszłego zysku danego obiektu, pozostałego:

- a) w przedsiębiorstwach państwowych — po zapewnieniu należnych odpisów na fundusz zakładowy,
- b) w spółdzielniach — po zapewnieniu części należnej członkom spółdzielni,

z tym że jeżeli odpisy amortyzacyjne oraz część przyszłego zysku nie zapewniają spłaty kredytu, spłata ta powinna nastąpić ze środków przewidzianych na sfinansowanie inwestycji branżowych,

2) udzielonego na budowę nie wydzielonych bilansowo obiektów — na zasadach ustalonych dla inwestycji branżowych.

5. Zasady spłaty kredytu ustalone w ust. 4 stosuje się do spłaty kredytów udzielonych w latach 1967—1970 na podstawie uchwały nr 302 Rady Ministrów z dnia 6 września 1966 r.

§ 4. 1. Inwestycje realizowane ze środków terenowego funduszu powinny odpowiadać następującym warunkom:

- 1) całkowity koszt inwestycji nie powinien przekraczać 10 mln zł,
- 2) koszt uruchomienia jednego miejsca pracy nie powinien przekraczać 50 tys. zł,
- 3) cykl budowy nie powinien przekraczać 18 miesięcy,
- 4) zakład powinien być zlokalizowany w miejscowości objętej programem aktywizacji, zatwierdzonym przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej, albo w mieście, w którym występują trwałe nadwyżki kobiecej siły roboczej lub istnieje potrzeba zatrudnienia inwalidów.

2. W uzasadnionych wypadkach prezydium wojewódzkich rad narodowych mogą wyrazić zgodę na przekroczenie wartości kosztorysowej inwestycji najwyżej do 15 mln. zł oraz kosztu uruchomienia jednego miejsca pracy — do 80 tys. zł. Realizacja zwiększonej wartości kosztorysowej zadania inwestycyjnego w trakcie wykonywania inwestycji wymaga zgody prezydium wojewódzkiej rady narodowej. Finansowanie zwiększonej wartości kosztorysowej następuje z kredytu bankowego.

§ 5. 1. Rady narodowe mogą przeznaczać część wygospodarowanych nadwyżek budżetowych na finansowanie zadań aktywizacji gospodarczej, podejmowanych ponad nakłady inwestycyjne, o których mowa w § 1 ust. 3, informując o tym Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości i Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac.

2. Wygospodarowane nadwyżki budżetowe, o których mowa w ust. 1, prezydium rad narodowych odprowadzają na zablokowany rachunek bankowy.

3. Środki, o których mowa w ust. 2, mogą stanowić źródło spłaty kredytu bankowego, udzielonego na zadania realizowane w ramach zwiększonych nakładów, jeżeli spłata kredytu nie może nastąpić w trybie § 3 ust. 4. W pozostałej części środki te podlegają zwrotowi na rachunek podstawowy budżetu właściwej rady narodowej.

§ 6. Zadania inwestycyjne, których realizacja została rozpoczęta z funduszu aktywizacji małych miast na podstawie dotychczasowych przepisów, powinny być zakończone w ramach środków terenowego funduszu.

§ 7. 1. Minister Finansów ustali system zachęt materialnych oraz innych środków oddziaływania na prawidłową realizację zadań aktywizacji gospodarczej.

2. Prezes Narodowego Banku Polskiego określi szczegółowo zasady i tryb przyznawania kredytów i ich spłaty oraz system kontroli wykorzystania kredytów.

3. Prezydium wojewódzkich rad narodowych zapewnią nadzór nad przebiegiem realizacji inwestycji oraz terminowym oddawaniem do użytku i terminowym uzyskiwaniem pełnej zdolności produkcyjnej (lub usługowej) inwestycji zakończonych.

4. Prezydium powiatowych rad narodowych udziela wszechstronnej pomocy jednostkom gospodarczym podejmującym inwestycje w ramach terenowego funduszu.

§ 8. 1. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego, w porozumieniu z Prezesem Narodowego Banku Polskiego i Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości, określi zasady, zakres i tryb sprawozdawczości resortowej z wykorzystania środków terenowego funduszu.

2. Prezydium wojewódzkich rad narodowych będą przedstawiać roczne informacje o wykorzystaniu terenowego funduszu oraz uzyskanych efektach Przewodniczącemu Komitetu Drobnej Wytwórczości i Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac.

3. Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości i Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac przedstawiać będą na podstawie informacji, o których mowa w ust. 2, zbiorcze informacje Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministrowi Finansów w terminie do dnia 1 kwietnia każdego roku za rok ubiegły.

§ 9. Traci moc uchwała nr 302 Rady Ministrów z dnia 6 września 1966 r. w sprawie utworzenia funduszu aktywizacji małych miast (Monitor Polski z 1966 r. Nr 56, poz. 271 i z 1968 r. Nr 24, poz. 155).

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1971 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz